

Genel Aidiyet Ölçeğinin Psikometrik Özellikleri: Geçerlik ve Güvenirlik Çalışması

The Psychometric Properties of the General Belongingness Scale: A Study of Reliability and Validity

Erdinç DURU¹

Öz: Bu çalışmanın amacı, Malone, Pillow ve Osman (2012) tarafından geliştirilen Genel Aidiyet Ölçeği'nin (GAÖ) psikometrik özelliklerini araştırmaktır. Çalışmaya Pamukkale Üniversitesi'nin farklı bölümlerinde öğrenim gören, yaşları 19 ile 29 arasında değişen, toplam 442 üniversite öğrencisi (305 kız, 137 erkek) katılmıştır. Açımlayıcı ve Doğrulayıcı faktör analizi sonuçları ölçeğin iki faktörlü yapısını desteklemektedir. Analiz sonuçlarına göre yüksek aidiyet düzeyi; düşük yalnızlık, düşük olumsuz duygulanım, yüksek benlik saygısı, yüksek yaşam doyumu, yüksek olumlu duygulanım ve yüksek sosyal bağlılıkla ilişkilidir. Birleştirici, yordayıcı ve ayırt edicilikle ilgili analiz sonuçları, ölçeğin yüksek düzeyde ölçüt bağıntılı geçerliğe sahip olduğunu göstermektedir. Ek olarak ölçek yüksek iç ve test-tekrar test tutarlığına sahiptir. Bu sonuçlar Genel Aidiyet Ölçeği ve onun alt ölçeklerinin ülkemizde üniversite öğrencilerinin aidiyet düzeylerini değerlendirmede kullanılabileceğini göstermektedir.

Anahtar Sözcükler: aidiyet, geçerlik, güvenirlik, üniversite öğrencileri, aidiyet ölçeği

Abstract: The study aimed to examine the psychometric properties of the General Belongingness Scale (GBS) developed by Malone, Pillow and Osman (2012). A total of 442 university students (305 female, 137 male) studying different majors in Pamukkale University participated in this study. The ages of the students ranged from 19 to 29. Results of exploratory and confirmatory factor analyses showed that the 2-subscale structure of the GBS was valid. EFA and CFA results verified a 2 factor structure, with a high inter-factor correlation. The results of convergent, predictive and discriminant validity also showed that the scale had criterion related validity. All of the correlations with loneliness, self esteem, positive affect, negative affect, social connectedness and life satisfaction measures are in the expected direction. In addition, the results confirmed that the GBS has high internal and test-retest reliability. These results indicate that the GBS and its subscales can be used to evaluate the achieved belongingness levels of students in research related to university students in Turkey.

Keyword: belongingness, reliability, validity, university students, belongingness scale.

Aidiyet günlük yaşam içinde oldukça sık kullanılan, farklı boyut ve görünümleri olan karmaşık bir kavram olarak değerlendirilebilir (Hagerty, Lynch-Sauer, Patusky, Bouwsema ve Collier, 1992). Bazen aile ve okul gibi bir kurum (Ryzin, Gravely ve Roseth (2009), bazen bir birey ya da grup (Lee ve Robbins, 1998), bazen de dini ya da etnik kimlik gibi kolektif bir yapı (Hill, 2006) ya da köklülük gereksinimi bağlamında bir alan veya mekân (Peled ve Muzicant,

2008) aidiyet formu olarak düşünülebilir. Bir diğer anlatımla; bireyin bir kişiye, kuruma, gruba, topluma, kültüre, kimliğe veya bir alan veya mekâna aidiyetinden söz edilebilir. Bu çalışmada aidiyet, kişilerarası ilişkiler bağlamında, benlikle ilişkili bir yapı olarak, aidiyet duygusu çerçevesinde ele alınmaktadır. Benlikle ilişkili bir yapı ve kişilerarası ilişkilerin temel bir bileşeni olarak aidiyet, bireyin kendini, içinde bulunduğu çevrenin anlamlı, değerli ve

¹ Prof. Dr., Pamukkale Üniversitesi, Rehberlik ve Psikolojik danışmanlık Anabilim Dalı, Denizli. E-posta: eduru@pau.edu.tr

önemli bir parçası olarak algılaması şeklinde kavramlaştırılabilir.

Hill'e (2006) göre aidiyet duygusu ilişkililik ve sosyal/duygusal bağlılığın bir bileşenidir ve temel bir gereksinim anlamında aidiyet; birey, aile ve toplum açısından önemlidir. Adler (1964)'e göre, insan toplumun bir parçasıdır ve toplum ile birey arasında oluşan sosyal bağlar, onun mutluluğu ve başarısının önemli bir göstergesidir. Aidiyet, sosyal bağları temellendirme ve güçlendirmede temel bir değişken olarak değerlendirilebilir (Hill, 2006). Çünkü yoğun yalnızlık duygusundan kaçınmak için insanlar, kendilerini bir şey(ler)in parçası olarak algılamaya gereksinim duyarlar (Jones ve Carver, 1991). Aidiyet kişilerarası ilişki bağlamı içerisinde doyurulabilen bir gereksinimdir ve insanlar aidiyet gereksinimlerinin düzeyi açısından birbirlerinden farklılaşırlar. Bazı insanlar bu gereksinimi karşılamak için daha az anlamlı ilişki ve bağlara gereksinim duyarken, bazıları daha fazla anlamlı ilişki ve bağlara gereksinim duyabilirler. Benzer şekilde, insanlar aidiyet gereksinimlerini doymak için farklı sıklıkta sosyal ve duygusal ilişkiler içinde olabilirler. McMillan ve Chavis'e (1986) göre, topluluk ya da grubun üyeleri kişisel bağlılık ve aidiyet duygusuna sahipse o grubun üyesi olarak kendilerini algılamaktadır. Bir diğer ifadeyle, birey aidiyet ve diğerlerine güven duygusu geliştirmeksizin, kendisini bir kişinin, grubun ve toplumun parçası olarak algılamaz. Bireyin toplumun farklı kesimleriyle oluşturduğu organik bağlar onu, bağlı olduğu topluluğun üyesi yapar. İnsan aidiyet duygusunu kaybettiğinde, kendini köksüz ve güvensiz hisseder (Duru, 2007). Aidiyet duygusunun yokluğu ya da düşüklüğü umutsuzluğu artırarak depresyon, kaygı, stres ve intihar riskini yükseltebilir (Hill, 2006; Levett-Jones, Lathlean, Maguire ve McMillan, 2007). Aidiyet sosyal bağlılığın bir göstergesidir ve yalnızlık, yabancılaşma ve yalnızlık yaşantılarına karşı bireyin ruh sağlığını koruyucu bir kalkan işlevi görür (Mellor, Stokes, Firth, Hayashi ve Cummins, 2008). Bu nedenle aidiyet gereksinimi insanın temel sosyal ilişki gereksiniminden çok daha fazla bir şeydir. Aidiyet benlikle ilişkili bir yapıdır ve bireyin benliğinde kendisi için anlamlı diğerlerinin içsel temsillerini içerir (Hill, 2006; Lee ve Robbins, 1995; McConnell, Shoda ve Skulborstad, 2012).

Aidiyet yeni bir kavram olmamasına rağmen, aidiyetin diğer gelişim alanlarıyla ilişkisi yakın yıllarda araştırılmaya başlanmıştır. Bu araştırmaların çoğunda, aidiyetin temel bir insan gereksinimi olarak kavramlaştırıldığı görülmektedir (Baumeister ve Leary, 1995; Glasser, 1984; Hill, 2006; Maslow, 1971). Ait olma gereksiniminin doyurulması ve diğerleriyle oluşturulan duygusal ve sosyal bağlar; diğerlerini algılama, onlar üzerinde düşünme, onların gereksinim ve duygularının farkında olma gibi bilişsel süreçleri, duygusal örüntüleri, davranışları, ruh sağlığı ve iyilik halini etkilemektedir (Baumeister ve Leary, 1995; Chipuer, 2001; Choanarom, Williams ve Hagerty, 2005; Duru, 2008a; Hagerty, Williams ve

Oue, 2002; King, Vidourek, Davis ve McClellan, 2002; Lee ve Robbins, 1995; Osterman, 2000). McMillan (1996), grup temelli paylaşılmış yakınlığın, bireyin duygularını diğerleriyle paylaşması ve kendini açması için uygun bir ortam sağladığını vurgulamaktadır. Sevilme, saygı duyulma, fark edilme ve bağlı olma bireyin psikolojik sağlığı için önemli bir temel teşkil ederken, aidiyet duygusunun yokluğu; reddedilme, soyutlanma ve yabancılaşma duygularını artırarak, bireyin ruh sağlığını olumsuz olarak etkileyebilmekte, bireyin davranış ve uyum sorunları yaşamasına neden olabilmektedir (Baumeister ve Leary, 1995; Duru, 2008b; Malone, Pillow ve Osman, 2012; Romano, 2004). Konu ile ilgili araştırmalar ayrıca, aidiyet duygusunun bir fonksiyonu olarak bir gruba veya kuruma bağlılığın; yüksek benlik saygısı, yüksek akademik başarı, yüksek doyum düzeyi ve düşük yalnızlıkla ilişki olduğunu göstermektedir (Chen, 1999; Duru, 2008a; King ve ark., 2002; Pond, 1998; Osterman, 2000). Levett-Jones ve ark.'a (2007) göre aidiyet yokluğu ya da düşük aidiyet düzeyi, çoklu ve farklı uyum sorunlarının temel nedenlerinden biri olarak değerlendirilebilir.

Aidiyet, araştırmalara çok sık konu olan bir kavram olmakla beraber, alan yazınında aidiyet duygusunu ölçen, geçerliği ve güvenilirliği yüksek bir ölçme aracı geliştirmeye öncelikli dikkatin verilmediği görülmekte, araştırmalarda aidiyeti ölçmede kullanılan bir kaç ölçme aracı ise bazı noktalarda eleştirilmektedir (Malone ve ark., 2012). Örneğin, aidiyet duygusunu ölçmek amacıyla Hagerty and Patusky (1995) tarafından geliştirilen Aidiyet Duygusu Ölçeği ile Lee ve Robbins'in (1995) Kohut'un Benlik Psikolojisi kuramı üzerine temellendirdiği Sosyal Bağlılık Ölçeği, aidiyet yokluğu ya da eksikliği üzerine odaklanmaları ve ölçeklerdeki maddelerin çoğunun olumsuz ifadeler içermeleri nedeniyle eleştirilmektedir (Malone ve ark., 2012). Malone ve ark. (2012) aidiyeti ölçmede olumlu ve olumsuz maddelerin bir arada kullanılmasının katılımcıların maddeleri değerlendirme biçimlerindeki bireysel farklılıkları açığa çıkarmada daha etkili olacağı uyarısında bulunmaktadır. Örneğin bazı bireyler bir kişiye, gruba ve topluma bağlılıkları nedeniyle aidiyet hissederken; bazı bireyler kendilerini çevreden, gruptan ya da toplumdan dışlanmış algıladıkları için aidiyet hissediyor olabilirler. Alan yazınında aidiyet duygusunu ölçen bir diğer ölçek ise Leary, Kelly, Cottrell ve Schreindorfer (2006) tarafından geliştirilen Aidiyet Gereksinimi Ölçeği'dir. Ölçek aidiyeti, başkaları tarafından kabul edilme ve kaçınma boyutlarında ölçmektedir. Ölçekle ilgili eleştirilen nokta, ölçeğin, aidiyet gereksiniminin ne ölçüde doyurulduğundan ziyade, aidiyet gereksiniminin düzeyini ölçmesidir (Malone ve ark., 2012).

Genel Aidiyet Ölçeğinin Psikometrik Özellikleri

Malone ve arkadaşları (2012) tarafından geliştirilen Genel Aidiyet Ölçeği, aidiyeti iki boyutta (Kabul edilme/İçerilme-Reddedilme/Dışlanma) değerlendiren bir ölçeğe sahiptir. Ölçek 7'li ("Kesinlikle Katılmıyorum"dan "Tamamen Katılıyorum"a) derecelendirilen 12 maddeden oluşan bir ölçektir. Genel Aidiyet Ölçeği Reddedilme/Dışlanma alt ölçeği puanları ters çevrilerek hem genel aidiyet duygusunu ölçmekte, hem de puanlar ters çevrilmeksizin Kabul edilme ve Reddedilme alt boyutları için ayrı ayrı da kullanılabilir. Ölçekten alınan yüksek puan ulaşılmış aidiyet duygusunun göstergesi olarak değerlendirilmektedir. Ölçeğin geçerlik ve güvenilirlik çalışması ABD'nin güneybatısındaki bir üniversitenin; yaşları 19-20 arasında değişen, 1169 birinci sınıf öğrencileri üzerinde, üç farklı çalışma grubu kullanılarak yapılmıştır. Gerek açılımlayıcı gerekse doğrulayıcı faktör analizi sonuçları ölçeğin iki boyutlu yapısını destekler niteliktedir. Açılımlayıcı faktör analizi sonuçları iki faktörün varyansın % 68,3'ünü açıkladığını göstermektedir. Maddelerin faktör yükleri .58 ile .94 arasında değişmektedir. İki boyut arasındaki korelasyon katsayısı $-.67$ 'dir. Ölçeğin iç tutarlılık katsayısı .94 olarak rapor edilmiştir (Malone ve ark., 2012). Ölçeğin doğrulayıcı faktör analizi sonuçları da beklentilerle tutarlı olarak iki boyutlu yapıyı destekler niteliktedir (CFI = .97; TLI = .96; RMSEA = .08; SRMR = .03). Doğrulayıcı faktör analizi yapılan çalışma grubunda elde edilen iç tutarlılık katsayısı .95'dir. Ölçeğin birleştirici, ayırt edici ve yordama geçerlikleriyle ilgili analiz sonuçları Aidiyet Ölçeği'nin yalnızlık, sosyal bağlılık, sosyal güven, yaşam doyumu, depresyon, mutluluk ve beş faktör kişilik özellikleriyle beklenen yönde korelasyonlar verdiğini göstermektedir (Malone ve ark., 2012).

Özetle, aidiyet alan yazını bir bütün olarak değerlendirildiğinde, aidiyet duygusunun insanın temel gereksinimlerinden biri olduğu görülmektedir. Dolayısıyla özellikle ergenlik ve genç yetişkinlikte bireylerin aidiyet gereksinimlerini ne ölçüde doyurabildiği, önemli bir soru olarak önümüzde durmaktadır. Alan yazınında sıklıkla vurgulandığı gibi, ergenlik ve genç yetişkinlik dönemlerinde bireylerin daha yüksek düzeyde aidiyet gereksinimi hissedebilecekleri (Duru, 2007; Malone ve ark., 2012) dikkate alındığında, aidiyet duygusunu ölçen ölçme araçlarına gereksinim duyulduğu açıktır. Bir diğer önemli nokta, aidiyet duygusunun bireyin iyilik haliyle ilişkili olmasıdır (Adler, 1964; Baumeister ve Leary, 1995; Malone ve ark., 2012). Araştırmalar tutarlı bir şekilde aidiyet duygusunun yüksek benlik saygısı, yüksek uyum, yüksek öz düzenleme, yüksek akademik başarı, yüksek doyum düzeyi ve düşük yalnızlık düzeyi ile ilişki olduğunu göstermektedir (Chen, 1999; Duru, 2008a; Pond, 1998; Osterman, 2000). Sonuç olarak insanın sosyal bir varlık olduğu ve kültürümüzde sosyal bağların ve yakın ilişkilerin

önemi (Aslan ve Güven, 2010; Duru, 2008b) düşünüldüğünde, aidiyet duygusunu ölçen ölçme araçlarına gereksinim duyulduğu açıktır. Doğrudan aidiyet duygusunu ölçen herhangi bir ölçme aracının ülkemiz alan yazınında olmaması önemli bir eksiklik olarak değerlendirilebilir. Bu nedenle, bu çalışmayla, alan yazınında önemli bir boşluğun doldurulmasına hizmet edeceği düşünülen Genel Aidiyet Ölçeği'nin geçerlik, güvenilirlik ve faktör yapısının, bir diğer ifadeyle psikometrik özelliklerinin, ölçeğin orijinal çalışmasına paralel şekilde, üniversite öğrencileri üzerinde incelenmesi amaçlanmıştır.

Yöntem

Çalışma Grubu

Araştırmanın çalışma grubunu, 2011-2012 eğitim-öğretim yılının II. döneminde Pamukkale Üniversitesinin çeşitli bölümlerinde (Türkçe, Resim, PDR, Okul Öncesi, İngilizce, Sınıf ve Fen Bilgisi Öğretmenliği) öğrenim gören 442 (305 kız, 137 erkek) öğrenci oluşturmaktadır. Öğrencilerin yaş ortalaması 20,20'dir. Üniversite öğrencileri, ölçeğin özgün geçerlik ve güvenilirlik çalışmasına paralel bir örneklem belirleyebilmek amacıyla tercih edilmiştir.

Veri Toplama Araçları

UCLA Yalnızlık Ölçeği: Yalnızlık Ölçeği, Russel, Peplau ve Ferguson (1978) tarafından geliştirilmiş; daha sonra Russel, Peplau ve Cutrona (1980) tarafından gözden geçirilmiş ve ölçeğin maddeleri yarı olumlu, yarı olumsuz olacak şekilde tekrar düzenlenmiştir (akt, Demir, 1989). Ölçeğin uyarılma çalışması Demir tarafından (1989) yapılmış, iç tutarlılık katsayısı .96, test-tekrar test güvenilirlik katsayısı .94 olarak bulunmuş ve Beck Depresyon Envanteri ile ölçek arasında $r=.77$ düzeyinde bir ilişki rapor edilmiştir. Bu çalışmada ölçeğin iç tutarlılık katsayısı .85'dir.

Sosyal Bağlılık Ölçeği: SBÖ, Lee ve Robbins (1995) tarafından, özellikle ergenlik dönemi ve sonrasında, bireyin sosyal bağlılık duygusunu ölçmek amacıyla geliştirilmiştir. SBÖ sekiz maddeden oluşmaktadır. Ölçeğin her bir maddesinde sosyal ilişkilerle ilgili duygu ve düşünceleri belirten bir durum sunulmakta ve bireylerden bu durumu ne sıklıkla yaşadıkları, "Tamamen Katılıyorum"dan "Kesinlikle Katılmıyorum"a doğru uzanan altılı ölçek üzerinden değerlendirmeleri istenmektedir. Ölçeğin orijinal geçerlik ve güvenilirlik çalışmasında iç tutarlılık katsayısı .91, iki hafta arayla test-tekrar test güvenilirlik katsayısı .96 olarak bulunmuştur. Ölçeğin faktör yapısı faktör analizi üzerine temellendirilmiştir. SBÖ benlik saygısı ve sosyal destek ölçümleri ile pozitif, kaygı ölçümleriyle negatif yönde ilişkiler vermektedir (Lee ve Robbins, 1998). Ölçek Duru (2007) tarafından Türkçe'ye uyarlanmıştır. SBÖ'nin tek faktörlü yapısının yüksek iç tutarlılık ve test-tekrar test güvenilirliğine sahip olduğu rapor edilmiştir (Duru, 2007). Bu çalışmada ölçeğin iç tutarlılık katsayısı .75'dir.

Yaşam Doyumu Ölçeği: Diener, Emmons, Larson ve Griffin (1985) tarafından geliştirilmiş ve Simmons, Aysan, Thompson, Hamarat ve Steele, (2002) tarafından Türkçe'ye uyarlanmıştır. Ölçek genel yaşam doyumunu değerlendirmek amacıyla kullanılmakta ve bireylerden "Tamamen Katılıyorum"dan "Kesinlikle Katılmıyorum"a doğru uzanan yedili ölçek üzerinden kendilerini değerlendirmeleri istenmektedir. Yapılan çalışmalarda ölçeğin iç tutarlılık katsayıları .80-.89 arasında, test tekrar test güvenilirlik katsayıları ise .64-.84 arasında bulunmuştur (Diener ve ark., 1985). Ölçek Algılanmış Stres ile -.61, Sosyal Destek ile .47 ve Kendine Güven Ölçeği ile .49 düzeyinde korelasyonlar vermektedir (Simmons ve ark., 2002). Bu çalışmada ölçeğin iç tutarlılık katsayısı .82'dir.

Pozitif Negatif Duygu Ölçeği: Öznel iyi oluşun duygulanım boyutunun ölçümü konusunda kullanılan ölçme aracı Watson, Clark ve Tellegen (1988) tarafından geliştirilen ve Gençöz (2000) tarafından dilimize uyarlanan Pozitif Negatif Duygu Ölçeği' dir. Ölçek, 5' li likert tipte bir ölçme aracı olup, ölçek maddelerinin 10'u olumlu ve 10' u olumsuz olmak üzere, bireylerin hissettikleri duyguları tanımlayan toplam 20 sıfattan oluşmaktadır. Ölçeğin iç tutarlılığı olumlu ve olumsuz duygulanım için sırasıyla .83 ve .86; test - tekrar test güvenilirliğine ilişkin korelasyonlar ise yine sırayla .40 ve .54 olarak belirlenmiştir. Bu çalışmada ölçeklerin iç tutarlılık katsayıları olumlu ve olumsuz duygulanım için sırasıyla .68 ve .70'dir.

Rosenberg Benlik Saygısı Ölçeği: Rosenberg (1965) tarafından geliştirilen Benlik Saygısı Ölçeği (RBSO), bireylerin benlik saygısı düzeylerini belirlemek amacıyla pek çok çalışmada kullanılmıştır. Çoktan seçmeli 12 alt kategoriden oluşan ölçekte 63 madde yer almaktadır. Bu çalışmada 10 maddeden oluşan Benlik Saygısı alt kategorisi kullanılmıştır. Ters maddeler çevrildikten sonra alınan toplam puanın yüksek olması, benlik saygısının yüksek olduğuna işaret etmektedir. Çuhadaroğlu (1986) tarafından Türkçe'ye uyarlanan ölçeğin geçerlik ve güvenilirlik çalışmaları sonucunda iç güvenilirlik katsayısı .76 olarak hesaplanmıştır. Ölçeğin test-tekrar test güvenilirlik katsayısının .71 olduğu rapor edilmektedir. Bu çalışmada ölçeğin iç tutarlılık katsayısı .83'dür.

Genel Aidiyet Ölçeği'ni Türkçe'ye Uyarlama Çalışmaları

İşlem Yolu

On iki maddeden oluşan ölçeğin özgün İngilizce formu, ölçeği geliştiren araştırmacıdan izin alınarak, önce araştırmacı tarafından Türkçe'ye çevrilmiş, çeviri sonra Pamukkale Üniversitesi, Eğitim Fakültesi,

Eğitim Bilimleri bölümünde, iyi derecede İngilizce bilen dört öğretim üyesi tarafından kontrol edilmiştir. Daha sonra Yabancı Diller bölümünden bir öğretim üyesi Türkçe'ye çevrilen ölçeği tekrar İngilizceye çevirmiştir. Ölçeğin son şekli, Eğitim Bilimleri bölümünden dört öğretim üyesi tarafından çeviriler karşılaştırılarak elde edilmiştir. Ölçeğin açılımlayıcı ve doğrulayıcı faktör analizi için ayrı ayrı çalışma grupları kullanılmıştır. Önce açılımlayıcı faktör analizi (N=240), daha sonra bulunan yapının test edilmesi için doğrulayıcı faktör analizi (N=202) yapılmıştır. Faktör analizi yapılmadan önce maddeler arasında kısmi korelasyonların ve korelasyon matrisinin faktör analizi için uygun olup olmadığı incelenmiştir. Ayrıca analizlerde parametrik istatistiksel tekniklerin kullanılabilmesi için, verilerin normal bir dağılım gösterip göstermediğine bakılmıştır. Yapılan analizler çarpıklık ve basıklık değerlerinin beklenen sınırlar içerisinde olduğunu göstermiştir (Çarpıklık için= -.127, Basıklık için= 1.93). Daha sonra verilerin birleştirici, ayırt edici ve yordayıcı geçerliğine bakılmış; iç güvenilirlik ve test-tekrar test güvenirligi için veriler ayrıca analiz edilmiştir.

Bulgular

Geçerlik Çalışmaları

Açılımlayıcı Faktör Analizi

Verilerin analizinde SPSS 11 programı kullanılmıştır. Faktör analizi yapılmadan önce maddeler arasında kısmi korelasyonların ve korelasyon matrisinin faktör analizi için uygun olup olmadığı Kaiser-Meyer- Olkin (KMO) katsayısı ve Barlett testi ile incelenmiştir (Fayers ve Machin, 1998). Yapılan analizlerde, Aidiyet Ölçeği'nin bütünü için (12 madde) Keiser Meyer Olkin değerinin .94 olduğu görülmüş, Barlett testi sonucu, [$\chi^2= 1795,908$, $df=66$, $p < .000$] anlamlı bulunmuştur. Ölçeğin yapı geçerliğini ve faktör yapısını incelemek amacıyla açılımlayıcı faktör analizi, faktörleştirme tekniği olarak da Temel Bileşenler Analizi seçilmiştir. Ölçeğin yapı geçerliğini belirlemek için, Kaiser normalleştirilmesine göre özdeğeri (eigenvalue) 1.00'in üzerinde olan faktörler ölçüt alınmıştır. Analizler, 12 maddenin toplam varyansın % 67.53'ünü oluşturan 6.67 ve 1.44 özdeğerli iki faktör üzerinde toplandıklarını göstermiştir (Bkz. Tablo-1). Ölçek maddelerinin faktör yüklerinin .70 ile .82 arasında değiştiği görülmüştür. Ölçekteki maddelerin faktör yüklerinin .40'ın üzerinde olması, maddelerin ölçekteki temsil edilebilirlik gücünün yüksekliğinin göstergesi olarak değerlendirilmiştir.

Tablo 1. *Aidiyet ölçeği'nin madde-toplam korelasyonları, standart sapma, aritmetik ortalama, faktör yükleri ve alt-üst grup istatistikleri (N=240)*

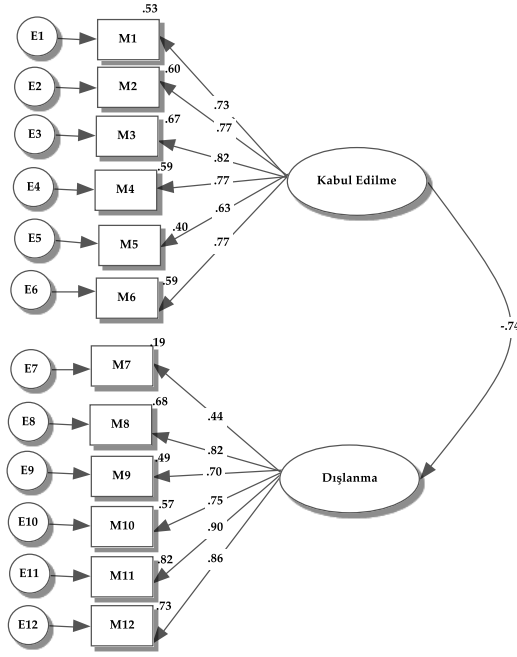
Maddeler		\bar{X}	ss	(r)	Dışlanma	Kabuledilme	Alt-Üst Grup t değerleri
M1	İnsanlarla bir arada iken, onlarla birlikte olduğumu hissediyorum.	5.85	1.09	.68		.70	-11.00***
M2	Ailem ve arkadaşlarımla yakın/samimi bağlarım var.	6.18	.94	.72		.72	-11.64***
M3	Başkaları tarafından kabul edildiğimi hissediyorum.	6.00	1.03	.61		.77	-11.09***
M4	Aidiyet duygusuna sahibim.	6.04	.99	.65		.79	-12.03***
M5	İlişkilerimde ve paylaşımlarımda kendimi diğer insanlara eşit görürüm.	6.01	.98	.61		.77	-12.70***
M6	Çevremdeki insanlarla bağlarım olduğunu hissediyorum.	6.04	1.07	.62		.76	-13.71***
M7	Ailem ve arkadaşlarım beni planlarına dâhil etmezler.	5.97	1.36	.48	.75		-10.79***
M8	Kendimi dışlanmış hissediyorum.	6.13	1.15	.72	.82		-11.51***
M9	Sanki insanlar beni önemsemiyor/ umursamıyor gibi hissediyorum.	5.93	1.35	.67	.78		-13.47***
M10	Diğerlerine bağlanamadığım için onlardan uzak duruyorum.	5.78	1.40	.72	.72		-14.72***
M11	Kendimi dış dünyadan soyutlanmış hissediyorum.	6.07	1.24	.79	.81		-14.12***
M12	İnsanlarla birlikteyken kendimi yabancı gibi hissediyorum.	6.03	1.25	.78	.79		-15.89***

***p<.001

Doğrulatoryıcı Faktör Analizi

Ölçeğin doğrulatoryıcı faktör analizi AMOS 7.0 programı kullanılarak test edilmiştir. Doğrulatoryıcı faktör analizi daha önceden belirlenmiş bir yapının doğrulanmasını test etmek amacıyla gerçekleştirilen bir analiz türüdür (Hu ve Bentler, 1999). Bu analizde modelin elde edilen veriyi ne kadar iyi açıkladığı uyum iyiliği indeksleri ile belirlenir. Bir diğer anlatımla, uyum iyiliği testleri modelin kabul ve reddedilme kararının verilmesine bilimsel bir temel sağlar. Model uygunluğunun değerlendirilmesinde önerilen indeksler arasında en çok kullanılanları benzerlik oranı Ki-Kare istatistiği (X²), {X² /s.d.}, RMSEA (Yaklaşım Hatasının Kök Ortalama Karesi – Root Mean-Square Error of Approximation) ve SRMR (Standardize Ortalama Hatalarının Karekökü-Standardized Root Mean Square Residual)'dir. Uyum indeksleri ise GFI (Uyum İyiliği İndeksi – Goodness Fit Index), CFI (Karşılaştırmalı Uyum İyiliği İndeksi - Comparative Fit Index), TLI (Tucker Lewis İndeksi-Tucker Lewis Index) NFI (Normlanmış Uyum İyiliği

İndeksi -Normed Fit Index) ve RFI (Göreceli Uyum İyiliği İndeksi - Relative Fit Index) dir. (X² /s.d oranının 3'ten küçük değer alması uyumun kabul edilebilir düzeyde olduğunu, RMSEA ve SRMR için ise 0.05'e eşit veya daha küçük değer mükemmel bir uyuma, 0.08 ve altındaki değerlerin kabul edilebilir bir uyuma karşılık gelmektedir (Bentler, 1990). GFI, CFI, TLI, NFI ve RFI ise 0 ile 1 aralığında değişen değerler alır. 0.95 ve üzeri mükemmel uyuma, 0.90 ve 0.94 arası değerler de kabul edilebilir uyuma karşılık gelir (Bentler,1990; Browne ve Cudeck, 1993). Bu çalışma kapsamında oluşturulan modelin uygunluğu yukarıda verilen uyum indeksleri çerçevesinde değerlendirilmiştir. Ölçeğin doğrulatoryıcı faktör analizi için yapılan analizler, modeli destekler niteliktedir (Şekil 1) (X²(53, N = 202) =110.022, p <.001. (X²/df =2.076). GFI = .92, RMSEA = .07(.05-.09), SRMR=.04, CFI = .96, TLI = .95, RFI = .91, NFI = .93).

Şekil 1. Doğrulayıcı faktör analizi sonuçları (N=202)

Benzer ölçekler, Yordayıcı ve Ayırdedici Geçerlik Çalışması

Ölçeğin birleştirici, yordayıcı ve ayırdedici geçerliğini incelemek için, aidiyet ölçeğinin sosyal bağlılık, yalnızlık, yaşam doyumu, benlik saygısı, olumlu-olumsuz duygulanım ölçekleriyle ilişkisine bakılmıştır. Genel Aidiyet puanlarının sosyal bağlılık, yaşam doyumu, benlik saygısı ve olumlu duygulanımla pozitif yönde, yalnızlık ve olumsuz duygulanımla negatif yönde ilişkili olacağı beklenmiştir. Ayrıca, Kabul Edilme alt ölçeğinin yaşam doyumunu, Reddedilme alt ölçeğinin yalnızlık düzeyini yordayacağı düşünülmüştür. Analiz sonuçlarına göre, Genel Aidiyet puanlarıyla sosyal bağlılık ($r = .64$), yaşam doyumu ($r = .54$), benlik saygısı ($r = .51$) ve olumlu duygulanım ($r = .13$) puanları arasında pozitif yönde anlamlı ilişkiler bulunurken; yalnızlık ($r = -.72$) ve olumsuz duygulanım ($r = -.31$) ile negatif yönde anlamlı ilişkiler bulunmuştur. Yordayıcı geçerlik ile ilgili analiz sonuçları, Kabul Edilme düzeyinin yaşam doyumunu yordamada ($\beta = .50$), Reddedilme düzeyinin ise yalnızlığı yordamada ($\beta = .66$) etkili olduğunu göstermiştir.

Tablo 2. Aidiyet ölçeği'nin sosyal bağlılık, yalnızlık, yaşam doyumu, olumlu-olumsuz duygulanım ve benlik saygısı ölçümleri ile ilişkisine yönelik analiz sonuçları (N=442)

Değişkenler	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1-Sosyal Bağ.	-	-.50**	.38**	.16**	-.26**	.40**	.59**	-.56**	.64**
2-Yalnızlık		-	-.48**	-.12**	.34**	-.38**	-.64**	.66**	-.72**
3-Yaşam Doy.			-	.17**	-.28**	.40**	.45**	-.52**	.54**
4-Olumlu Duyg.				-	-.07	.17**	.16**	-.08	.13**
5-Olumsuz Duyg.					-	-.36**	-.28**	.29**	-.31**
6-Benlik Saygısı						-	.48**	-.45**	.51**
7-Kabuledilme							-	-.64**	.88**
8-Reddedilme								-	-.93**
9-Genel Aidiyet									-
\bar{X}	40.4	32.5	23.5	35.1	21.6	32.5	36.1	12.0	69.5
sd	7.8	9.5	5.7	6.2	6.2	4.6	4.9	6.3	13.7
Ranj	8-91	20-68	5-35	16-79	10-56	18-40	15-42	6-39	29-84

** p < .01

Ayrıca ayırdedici geçerlikle ilgili olarak, ölçeğin her bir maddesinin % 27'lik alt ve üst grupları ne derece ayırt ettiğini anlamak için t testi yapılmıştır. Analiz sonuçları her bir madde için alt ve üst gruplar arasında $p < .000$ düzeyinde istatistiksel anlamda fark olduğunu göstermektedir (bkz. Tablo 1). Bu analize ek olarak ölçeğin ayırt ediciliğini test etmek için, alan yazınında sıklıkla vurgulanan yalnızlık ile aidiyet arasındaki ilişkiden yararlanılmıştır (Duru, 2007; Lee ve Robbins, 1995; Malone ve ark., 2012). Bir diğer ifadeyle, yalnızlık düzeyi yüksek bireylerin sosyal destek, sosyal bağlılık ve aidiyet düzeylerinin düşük olacağı beklentisinden hareket edilmiştir. Bu amaca ulaşmak için önce yalnızlık düzeyi açısından ortalamasının bir standart sapma altı ve üstü gruplar belirlenmiş (N=166), daha sonra bu gruplar aidiyet

puanları açısından karşılaştırılmış ve aidiyet ölçeğinin öğrencilerin yalnızlık düzeyini ne ölçüde ayırt edebildiği, ne ölçüde doğru bir sınıflama yapabildiğine bakılmıştır. Analiz sonuçları, aidiyet düzeyi yüksek ve düşük gruplar arasında farkın istatistiksel olarak anlamlı olduğunu göstermiştir ($t = -34.328$, $p < .000$). Ayrıca ayırt edici analiz (discriminant analysis) sonuçları, aidiyet ölçeğinin yalnızlık düzeyi açısından grupları (yalnızlık düzeyi yüksek ve düşük grup) %89'2 isabetlilikle doğru şekilde sınıfladığını ortaya koymuştur. İstatistiksel olarak değerler anlamlıdır [λ (Wills Lambda) = .45, $F(1,164) = 201.334$, $p < .000$; $\chi^2 = 130.955$, $p < .000$, Kanonikal korelasyon katsayısı = .74]. Bütün bu sonuçlar, Aidiyet Ölçeği'nin yeterli düzeyde ölçüt bağıntılı geçerliğe sahip olduğunu göstermektedir.

Güvenirlilik Çalışmaları

Ölçeğin güvenirliliği için Cronbach Alpha katsayısı (α) ve madde-toplam korelasyon katsayıları hesaplanmış, ayrıca test-tekrar test yöntemi kullanılmıştır. Veriler üzerinde yapılan analizlerde, Genel Aidiyet Ölçeği'nin iç tutarlılık katsayısı .92 olarak bulunmuştur. Kabul edilme/İçerilme alt ölçeğinin iç tutarlılık katsayısı .89, Reddedilme/Dışlanma ölçeğinin iç tutarlılık katsayısı ise .91'dir. Bu sonuçlar, ölçek maddelerinin benzeşikliğinin ve maddelere verilen yanıtların tutarlılığının yüksek olduğunu göstermektedir. Ölçek içindeki her maddenin aidiyet düzeyini ölçüp ölçmediğini anlamak için madde toplam (item-total) korelasyonlarına bakıldığında, .48 ile .79 arasında bir değişim olduğu görülmüştür (Kabul edilme/İçerilme için .61 ile .72 arasında, Reddedilme/Dışlanma için .48 ile .79 arasında).

Test-tekrar test güvenirliliği için ölçek öğrencilere üç hafta ara ile uygulanmış, yapılan analiz sonucunda, iki uygulama arasındaki Pearson Korelasyon Katsayısı, $r = .84$, $p < .01$ ($N=65$) düzeyinde anlamlı bulunmuştur. Kabul edilme/İçerilme alt ölçeği için Pearson Korelasyon Katsayısı .70, Reddedilme/Dışlanma alt ölçeği için Pearson Korelasyon Katsayısı ise .75'dir. Sonuçlar, ölçeğin ölçtüğü davranış alanına ilişkin zamana karşı kararlılık gösterdiğini işaret etmektedir.

Sonuç ve Tartışma

Bu çalışmanın temel amacı, Genel Aidiyet Ölçeği'nin psikometrik özelliklerini üniversite öğrencileri üzerinde test etmektir. Faktör yapısı ile ilgili analiz sonuçları, özgün çalışmasına benzer şekilde, ölçeğin ülkemizde de kullanılabileceğiyle ilgili psikometrik destek sağlamıştır. Sonuçlar ayrıca, ölçeğin yüksek sayılabilecek bir iç tutarlık ve test-tekrar test güvenirliliğine sahip olduğunu göstermektedir. Ölçeğin iç tutarlılığı ile ilgili analiz sonuçları, ölçeğin orijinal iç tutarlık bulgularına benzer sonuçlar vermiştir. Genel Aidiyet Ölçeği'nin ölçüt bağımlı geçerliliği ile ilgili analiz sonuçları da beklenen yöndedir.

Ölçeğin yapısıyla ilgili açımlayıcı faktör analizi sonuçları ölçeğin, Kabul edilme/İçerilme ve Reddedilme/ Dışlanma olmak üzere birbirleriyle negatif yönde ilişkili iki alt boyuttan oluştuğunu göstermiştir. İki alt boyut arasındaki korelasyon katsayısı $-.64$ 'dür. Bu korelasyon katsayısı ölçeğin özgün çalışmasında elde edilen korelasyon katsayısına ($-.67$) benzerdir. Analizler sonucunda elde edilen özdeğeri 6.67 olan birinci faktör Reddedilme/Dışlanma olarak, özdeğeri 1.44 olan ikinci faktör Kabul edilme/İçerilme olarak adlandırılmıştır. İki faktör birlikte aidiyet varyansının % 67.53'ünü açıklayabilmektedir. Maddelerin faktör yükleri incelendiğinde, yüklerin .70 ile .82 arasında değiştiği görülmüştür. Maddelerin ölçekte temsil edilebilirliği için beklenen alt sınırı .30 faktör yükü olduğu düşünüldüğünde (Stevens, 1992), her bir

maddenin ölçekte oldukça güçlü bir şekilde temsil edildiği değerlendirilmesi yapılabilir. Benzer şekilde, sosyal bilimlerde kullanılan ölçeklerin açıkladıkları minimum varyansın % 40'ın üzerinde olması gerektiği düşünüldüğünde (Stevens, 1992), sonucun oldukça tatmin edici olduğu söylenebilir. Açımlayıcı faktör analizi sonuçlarının yanında, farklı bir örnekleme ölçeğinin faktör yapısını doğrulamak amacıyla yapılan doğrulayıcı faktör analizi sonuçları da, ölçeğin iki boyutlu yapısını desteklemiştir. Uyum indeksleri sonuçları ölçeğin özgün çalışmasına paraleldir.

Ölçeğin güvenirliliğiyle ilgili analizler, gerek alt ölçeklerin gerekse Genel Aidiyet Ölçeği'nin iç tutarlılıklarının yüksek olduğunu göstermiştir. Genel Aidiyet Ölçeği'nin iç tutarlılık katsayısı .92 olarak bulunmuştur. Kabul edilme/İçerilme alt ölçeğinin iç tutarlılık katsayısı .89, Reddedilme/ Dışlanma ölçeğinin iç tutarlılık katsayısı ise .91'dir. Ölçek madde-toplam korelasyonları açısından incelendiğinde, korelasyonların .48 ile .79 arasında değiştiği ve oldukça yüksek olduğu görülmüştür. Test-tekrar test güvenirliliği için yapılan analizler, üç hafta aralıyla yapılan iki uygulama arasındaki .84'lük bir korelasyon olduğunu göstermektedir. Kabul edilme/İçerilme alt ölçeği için Pearson Korelasyon Katsayısı .70, Reddedilme/Dışlanma ölçeği için Pearson Korelasyon Katsayısı ise .75'dir. Sonuçlar, ölçeğin ölçtüğü davranış alanına ilişkin zamana karşı kararlılık gösterdiğini işaret etmektedir.

Ölçekle ilgili birleştirici, yordayıcı ve ayırıcı geçerlik çalışması için benlik saygısı, sosyal bağlılık, olumlu-olumsuz duygulanım, yalnızlık ve yaşam doyumu ölçekleri kullanılmıştır. Analiz sonuçları beklentilerle tutarlı olarak aidiyetin yalnızlık ve olumsuz duygulanımla negatif, benlik saygısı, sosyal bağlılık, olumlu duygulanım ve yaşam doyumuyla pozitif yönde anlamlı ilişkiler vermiştir. Ayrıca yordayıcı geçerlik çalışması Kabul Edilme düzeyinin yaşam doyumunu yordamada, Reddedilme düzeyinin ise yalnızlığı yordamada etkili olduğunu göstermiştir. Ölçeğin ayırt ediciliğiyle ilgili analizler, aidiyet düzeyi düşük ve yüksek gruplar arasında istatistiksel anlamda fark olduğunu ortaya koymuştur. Benzer şekilde ayırt edici analizi sonuçları, aidiyet ölçeğinin, yalnızlık düzeyi açısından düşük ve yüksek grupları % 89'2 isabetlilikle doğru bir şekilde sınıfladığını göstermiştir. Bütün bu sonuçlar Aidiyet Ölçeği'nin ölçüt bağımlı geçerliğe sahip olduğunu göstermektedir.

Alan yazınında aidiyeti ölçmede kullanılan ölçeklere bakıldığında, psikometrik özellikleri açısından güçlü yapıya sahip olmalarının yanı sıra, farklı kuramsal perspektifler üzerine temellendirildikleri görülmektedir. Genel Aidiyet Ölçeği'nin benzer ölçeklerden en temel farkı, aidiyeti duygusunun yokluğundan ziyade varlığını; aidiyete duyulan gereksinimden ziyade, bu gereksinimin ne ölçüde doyurulduğunu ölçmesi olarak değerlendirilebilir. GAÖ ayrıca, hem aidiyet duygusunu genel olarak, hem de alt boyutlar bazında

ölçebildiği için avantajlı bir ölçek olarak görülmektedir. Madde sayısının az olması da zaman açısından kullanıcılara avantaj sağlamaktadır. Ülkemizde aidiyeti ölçen tek ölçek, Lee ve Robbins (1995) tarafından geliştirilen ve Duru (2007) tarafından Türkçe'ye uyarlanan Sosyal Bağlılık Ölçeği'dir. Tablo 2 incelendiğinde, SBÖ ile GAÖ arasında güçlü bir ilişkinin olduğu görülmektedir. Bu sonuç, GAÖ'nin SBÖ'ne benzer şekilde aidiyeti ölçmede kullanılabileceğini göstermesi açısından önemli olarak değerlendirilebilir. Benzer şekilde, her iki ölçek; yalnızlık, yaşam doyumu, benlik saygısı, olumlu ve olumsuz duygulanımla beklenen yönde güçlü ilişkiler vermektedir. Ayrıca Genel Aidiyet Ölçeği'nin Sosyal Bağlılık Ölçeği'ne göre, bu değişkenlerle daha yüksek korelasyon verdiği görülmektedir. Bu bulgular ışığında, kültürümüzde yakın ilişki ve bağların önemi dikkate alındığında (Duru ve Poyrazlı, 2011; Göregenli, 1997; Kağıtçıbaşı, 1996; Karakitapoğlu ve İmamoğlu, 2002), aidiyet duygusunu ölçmede kullanılabilecek

geçerliği ve güvenilirliği yüksek ölçme araçlarına duyulan ihtiyaç karşılama da GAÖ'nün işlevsel bir ölçme aracı olacağı söylenebilir.

Öte yandan yukarıda verilen analiz sonuçları sınırlılıkları içinde değerlendirilmelidir. Bu çalışma sadece bir üniversitenin farklı bölümlerinde öğrenim gören öğrencileri üzerinde yapılmıştır. Bu nedenle ölçeğin, ileride yapılacak çalışmalarda farklı üniversite öğrencileri yanında, ergen ve yetişkin örneklemelerinde de geçerlik ve güvenilirliğinin test edilmesinin önemli olduğu düşünülmektedir. Bir diğer önemli nokta, sosyal beğenirlikle ilişkilidir. Alan yazında kendini rapor etme ölçümlerinde, bazı katılımcıların, sosyal olarak istenmeyen tepkilerini minimize etme eğiliminde olabilecekleri vurgulanmaktadır (Murray, 2004). Bu çalışmada aidiyet ile sosyal beğenirlik arasındaki ilişkinin araştırılmamış olması bir diğer sınırlılık olarak değerlendirilebilir. Ölçekle ilgili yeni çalışmaların bu boyutu dikkate alması yararlı olacaktır.

Kaynaklar

- Adler, A. (1964). *Social interest: A challenge to mankind*. New York: Capricorn.
- Aslan, S. ve Güven, M. (2010). Bağlanma ve kişisel uyum arasındaki ilişkide ayrışma bireyleşmenin rolü. *Eğitim ve Bilim*, 35 (157), 181-191.
- Baumeister, R.F. ve Leary, M.R. (1995). The Need of belong: Desire for interpersonal attachments as a fundamental human motivation. *Psychological Bulletin*, 17 (3), 497-529.
- Bentler, P. (1990). Comparative fit indexes in structural models. *Psychological Bulletin*, 107, 238-246.
- Browne, M. W. ve Cudeck, R. (1993). Alternative ways of assessing model fit. In K. A. Bollen & J. S. Long (Eds.), *Testing structural equation models* (pp. 136-162). Newbury Park, CA: Sage.
- Chen, C. P. (1999). Transition to higher education: Major aspects and counseling guidelines. *Guidance and Counseling*, 4 (3), 31-37.
- Chipuer, C. H. (2001). Dyadic attachments and community connectedness: Links with youths'loneliness experiences. *Journal of Community Psychology*, 29 (4), 429-446.
- Choenarom, C., Williams, R. A. ve Hagerty, B.M. (2005). The role of sense of belonging and social support on stres and depression in individuals with depression. *Archives of Psychiatric Nursing*, 19 (1), 19-29.
- Çuhadaroğlu, F. (1986). *Ergenlerde Benlik Saygısı*. Yayımlanmamış doktora tezi. Ankara: Hacettepe Üniversitesi.
- Demir, A. (1989). UCLA yalnızlık ölçeğinin geçerliği ve güvenilirliği. *Türk Psikoloji Dergisi*, 7 (23), 14-18.
- Diener, E., Emmons, R. A., Larson, R. J. ve Griffin, S. (1985). The Satisfaction with life scale. *Journal of Personality Assessment*, 49, 71-75.
- Duru, E. (2007). Sosyal bağlılık ölçeği'nin Türk kültürüne uyarlanması. *Eğitim Araştırmaları Dergisi (EJER)*, 26, 85-94.
- Duru, E. (2008a). Yalnızlığı yordamada sosyal destek ve sosyal bağlılığın rolü. *Türk Psikoloji Dergisi*, 24, (61), 15-24.
- Duru, E. (2008b). Üniversiteye Uyum Sürecinde Yalnızlığı Yordamada Sosyal Destek ve Sosyal Bağlılığın Doğrudan ve Dolaylı Rollerini. *Türk Psikolojik Danışma ve Rehberlik Dergisi*, 29, 13-22.
- Duru, E. ve Poyrazlı, S. (2011). Perceived discrimination, social connectedness, and other predictors of adjustment difficulties among Turkish international students. *International Journal of Psychology*, 46 (6), 446-454.
- Fayers, P.M. ve Machin, D. (1998). *Quality of live assessment in clinical trials, methods and practice*. New York, Oxford University Press.
- Gençöz, T. (2000). Pozitif ve negatif duygu ölçeği: Geçerlik ve güvenilirlik çalışması. *Türk Psikoloji Dergisi*, 15 (46), 19-26.
- Glasser, W. (1984). Reality Therapy. In R. Corsini (Ed.). *Current psychotherapies* (pp. 320-353), Itasca, IL: F. E. Peacock.
- Göregenli, M. (1997). Individualist- collectivist tendencies in a Turkish sample. *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 28 (6), 787-794.

- Hagerty, B., Lynch-Sauer, J., Patusky, K., Bouwsema, M. ve Collier, P. (1992). Sense of belonging: A vital mental health concept. *Archives of Psychiatric Nursing*, 6 (3), 172–177.
- Hagerty, B. M., Williams, R. A. ve Oe, H. (2002). Childhood antecedents of adult sense of belonging. *Journal of Clinical Psychology*. 58 (7), 793-801.
- Hagerty, B. M. ve Patusky, K. (1995). Developing a measure of sense of belonging. *Nursing Research*, 44, 9–13.
- Hill, L. H. (2006). Sense of belonging as connectedness, American Indian worldview, and mental health. *Archives of Psychiatric Nursing*, 20 (5), 210–216.
- Hu, L. T. ve Bentler, L. M. (1999). Cutoff criteria for fit indexes in covariance structure analysis: Conventional criteria versus new alternatives. *Structural Equation Modeling: A Multidisciplinary Journal*, 6 (1), 1-55.
- Jones, W. H. ve Carver, M. D. (1991). Adjustment and coping implications of loneliness. In C. R. Snyder & D. R. Forsyth (eds .) *Handbook of social and clinical psychology*, 42 , 682-689.
- Kağıtçıbaşı, Ç. (1996). The autonomous-relational self: A new synthesis. *European Psychologist*, 1 (3), 180-186.
- Karakitapoğlu-Aygün, Z. ve İmamoğlu, O. E. (2002). Value domains of Turkish adults and university students. *The Journal of Social Psychology*, 142 (3), 333-351.
- King, A. K., Vidourek, A. R., Davis, B. ve McClellan, W. (2002). Increasing self-esteem and School connectedness trough a multidimensional mentoring program. *Journal of School Health*. 72 (7), 294-299.
- Leary, M.R., Kelly, K.M., Cottrell, C.A. ve Schreindorfer, L.S. (2006). *Individual differences in the need to belong: Mapping the nomological network*. Unpublished manuscript, Wake Forest University.
- Lee, R. M. ve Robbins, B. S. (1995). Measuring belongingness: The social connectedness and social assurance scales. *Journal of Counseling Psychology*, 42 (2), 232-241.
- Lee, R. M. ve Robbins, S.B. (1998). The Relationship between social connectedness and anxiety, self-esteem, and social identity. *Journal of Counseling Psychology*, 45 (3), 338-345.
- Levett-Jones, T., Lathlean, J., Maguire, J. ve McMillan, M. (2007). Belongingness: A critique of the concept and implications for nursing education. *Nurse Education Today*, 27, 210–218.
- Malone, G.P., Pillow, D. R. ve Osman, A. (2012). The General belongingness scale (GBS): Assessing achieved belongingness. *Personality and Individual Differences*, 52, 311–316.
- Maslow, A. (1971). *The farther reaches of human nature*. New York: Viking press.
- McMillan, D. M. (1996). Sense of community. *Journal of Community Psychology*, 24, 315–325.
- McMillan, D. M. ve Chavis, D. W. (1986). Sense of community: A definition and theory. *Journal of Community Psychology*, 14, 6–23.
- McConnell, A.R., Shoda, T. M. ve Skulborstad, H. M. (2012). The Self as a collection of multiple self-aspects: structure, development, operation, and implications. *Social Cognition*, 30 (4) 380–395.
- Mellor, D., Stokes, M., Firth , L., Hayashi, Y. ve Cummins, R. (2008). Need for belonging, relationship satisfaction, loneliness, and life satisfaction. *Personality and Individual Differences*, 45, 213–218.
- Murray, A. S. (2004). Cross-cultural reliability and validity of the Revised Conflict Tactics Scales: A study of university student dating couples in 17 nations. *Cross-Cultural Research*, 38 (4), 407-432.
- Osterman, K. F. (2000). Students' need for belonging in the school community. *Research of Educational Research*, 70 (3), 323-367.
- Peled, E. ve Muzicant, A. (2008). The Meaning of home for runaway girls. *Journal of Community Psychology*, 36 (4), 434–451.
- Pond, C. S. (1998). Acceptance and belonging: The promotion of acceptance and belonging within group Art Therapy. *American Journal of Art Therapy*. 36, 81-89.
- Ryzin, M. J. V., Gravely, E. A. A. ve Roseth, C. R. (2009). Autonomy, belongingness, and engagement in school as contributors to adolescent psychological well-being. *Journal of Youth Adolescence*, 38, 1–12.
- Romano, D. M. (2004). A self-psychology approach to narcissistic personality disorder: A Nursing reflection. *Perspectives in Psychiatric Care*, 40 (1), 20-28.
- Rosenberg, M. (1965). *Society and the adolescent self-image*. Princeton: Princeton University Press.
- Stevens, J. (1992). *Applied multivariate statistics for the social sciences*. Second Edition, Lawrence Erlbaum Associates, Publishers, Hilsdale, New Jersey.
- Simmons, C., Aysan, F., Thompson, D., Hamarat, E. ve Steele, D. (2002). Coping resource availability and level of perceived stress as predictors of life satisfaction in a cohort of Turkish college students. *College Student Journal*, 36 (1), 129-142.
- Watson, D., Clark, L. A. ve Tellegen, A. (1988). Development and validation of brief measures of positive and negative affect: The PANAS scales. *Journal of Personality and Social Psychology*, 54 (6), 1063-1070.

Extended Summary

The Psychometric Properties of the General Belongingness Scale: A Study of Reliability and Validity

Erdoğan DURU

Belongingness can be regarded as an often used complex concept which has different dimensions and appearances (Hagerty, Lynch-Sauer, Patusky, Bouwsema and Collier, 1992). An institution such as a family or a school (Ryzin, Gravely and Roseth, 2009) can be seen as a form of belongingness while an individual or a group (Lee and Robbins, 1998); sometimes a collective structure such as religious or ethnical identity (Hill, 2006), and a place or a territory by means of essentialness need can be seen as a form of belongingness also (Peled and Muzicant, 2008). In other words a belongingness of an individual to a person, an institution, a group, a culture, an identity or a place can be discussed. In this study belongingness is held as a structure related to self in terms of interpersonal relationship and the feeling of connectedness.

In spite of not being a new concept, the relationship of belongingness and the other developmental areas has been currently investigated. Most of these researches conceptualize the belongingness as a basic human need (Adler, 1964; Baumeister and Leary, 1995; Glasser, 1984; Hill, 2006; Maslow, 1971). The emotional and social connection with others and filling the belongingness need affect emotional patterns, behaviours, sanity and wellness, the cognitive process such as perception of the others, thinking about them, awareness of their needs and feelings (Baumeister and Leary, 1995; Chipuer, 2001; Choanarom, Williams and Hagerty, 2005; Duru, 2008a; Hagerty, Williams and Oue, 2002; King, Vidourek, Davis and McClellan, 2002; Lee and Robbins, 1995; Osterman, 2000).

As the literature of belongingness is reviewed as a whole, the feeling of it can be accepted as one of the basic needs of human being. Hence, it is a vital question that to what extent the need of belongingness is fulfilled in the age of adolescence and young adulthood. The relation of wellness to the feeling of belongingness is another significant point (Adler, 1964; Baumeister and Leary, 1995; Malone, Pillow and Osman, 2012). Researches consistently indicated that feeling of belongingness is related to high self concept, high adaptation, high self regulation, high academic achievement, high satisfaction and low loneliness (Chen, 1999; Duru, 2008a; Pond, 1998;

Osterman, 2000). As a result, considering that a person is a social human being, social bonds and close relations are important in our culture (Aslan and Güven, 2010; Duru, 2008b), and, as emphasized in related literature, individuals can need higher level of belongingness feeling in the age of adolescence and young adulthood (Duru, 2007; Malone et.al., 2012), it is clear that an instrument to measure the feeling of belongingness is needed. There is a lack of an instrument which directly measures the feeling of belongingness in the national literature. Consequently, in this research it is aimed to examine the psychometric properties of the "General Belongingness Scale" with the college students.

Purpose

The study aimed to examine the psychometric properties of the General Belongingness Scale (GBS) developed by Malone et. al (2012). In the framework of developmental and preventive guidance, it is also clear that some students who may suffer regarding to lack of belongingness may need psychological help and support in the process of lifespan development. On the other hand, the fact that there is no tool for measuring the general belongingness levels of Turkish university students signals a gap in the literature. Therefore, this study aims to fill this gap by adapting the General Belongingness Scale into Turkish and making it available to researchers and counselors in Turkey.

Method

Participants

A total of 442 university students studying different majors in Pamukkale University participated in this study. The ages of the students ranged from 19 to 29.

Instruments

Procedure

After receiving permission from the scale's developers, the GBS for this study was translated into Turkish. The translated scale was checked by four scholars in the field of Educational Science with a strong command of English to achieve accuracy and expression consistent with Turkish. The scale was back translated into English by a scholar from the

Department of English Language Teaching and subsequently reviewed by four scholars in the field of Educational Science. Finally, informed consent was obtained from students who volunteered to participate in the study. Each participant was administered a packet of surveys during a class period.

Data Analyses

Cronbach's alpha coefficient was implemented to determine the GBS's internal consistency reliability, while the Pearson product-moment correlation coefficient was examined for test-retest reliability. The validity of the GBS was determined using both the exploratory factor analysis and the confirmatory factor analysis. In addition, to provide support for concurrent and discriminant validity, correlations were examined by using five prominent scales. Also, a t-test was used to determine group differences among male and female participants.

Findings

Results of exploratory and confirmatory factor analyses showed that the 2-subscale structure of the GBS was valid. EFA and CFA results verified a 2 factor structure (Acceptance/Inclusion and Rejection/Exclusion), with a high inter-factor correlation. The results of convergent, predictive and discriminant validity also showed that the scale has criterion related validity. All of the correlations with loneliness, self esteem, positive affect, negative affect, social connectedness and life satisfaction measures are in the expected direction. In addition, the results confirmed that the GBS has high internal and test-retest reliability.

An exploratory factor analysis and a confirmatory factor analysis were applied to the scale to analyze the factor construct. Findings from exploratory factor analysis suggested that the two-factor model was replicated within this sample of Turkish university students, providing support for the construct validity of this scale, which is not different from the original form of the scale. All items had high loading on factors for which they were intended. The range of factor loadings was observed changing from .70 to .82 and two factors explained 67.53% of the total variance. Item-total correlations ranged between .48 and .79. In addition, the results of the confirmatory factor analysis also indicated that the GBS has two factors. Overall, the fit indexes in this study indicated that the model provided a good fit to the data. These results were in line with previous original study through the use of exploratory factor analysis and confirmatory factor analysis (Malone et. al., 2012).

The General Belongingness Scale correlated, in the expected direction, with loneliness, self esteem,

positive affect, negative affect, social connectedness and life satisfaction measures, indicating that increased perceptions of belongingness are related to lower levels of loneliness and negative affect, and higher levels of self esteem, life satisfaction, positive affect and social connectedness. In addition to convergent validity, evidence of predictive validity was obtained. Results showed that the Acceptance/Inclusion subscale, in the expected direction, predicted life satisfaction and Rejection/Exclusion subscale predicted loneliness. To determine the discriminant function of the each item, upper and lower group comparisons of 27 % were also performed. The results verified that t values of all items in the scale were significant at $p < .001$ levels. Also, discriminant function analysis was used to determine whether or not the GBS discriminate the upper and lower students groups of loneliness levels. Results verified that The GBS correctly classified 89% of the upper and lower students groups of loneliness levels.

Discussion

The results of the analyses provided psychometric support that the GBS could be used with two dimensions and 12 items to understand the belongingness levels of university students in Turkey. The results also showed that the scale has a high internal consistency value and acceptable test-retest reliability. The internal consistency analysis results of the adapted scale were similar to those of the original scale. The results of convergent, predictive and discriminant validity also showed that the scale has criterion related validity.

Summarily, the General Belongingness Scale, developed by Malone et al. (2012) and adapted to Turkish, could be used by both researchers and counselors for collecting descriptive data and observing the development of students in college settings. The GBS could be a useful tool in counseling sessions to help counselors and students become aware of the level of belongingness the student may be experiencing.

Conclusion

This study provides some important findings for both psychological counselors and academics. The results from this investigation suggest that the General Belongingness Scale is a reliable and valid scale for using in research related to achieve belongingness among university students in Turkey. These results also indicate that the GBS and its subscales can be used to evaluate the achieved belongingness levels of students in research related to university students in Turkey